

Ezechiel *Zastavení první* **Ez 2,1-3,9**

1. Oslovení proroka (Ez 2,1-2)

Za proroka byl Ezechiel povolán pravděpodobně ve svých 30 letech (viz Ez 1,1). Byl knězem (Ez 1,3) a lévijsí kněží nastupovali do služby právě ve 30 letech (Nu 4,3). Nemohl už sloužit v jeruzalémském chrámu, jeho kněžské povolání však bylo naplněno službou prorockou. Ezechiel byl v první vlně těch, které Babyloňané vystěhovali z Judska (viz 2Kr 24,8-17). K tomuto vystěhování došlo v roce 597 př. Kr. Ve vyhnanství u průplavu Kebar pak přijal pověření k prorocké službě. Toto povolání Ezechiel prožil v roce 593 př. Kr. (viz Ez 1,2). Jeho povolání tak proběhlo zhruba 7 let před zbořením jeruzalémského chrámu a před konečným vystěhováním lidu ze země. Byl současníkem Jeremjášovým. Na rozdíl od Jeremjáše ovšem nepůsobil v zemi zaslíbené, nýbrž ve vyhnanství mezi přestěhovanými Judejci.

V první kapitole knihy nám prorok líčí své zvláštní, přímo hrůzu nahánějící, vidění Boha. Viděním byl natolik přemožen, že padl na tvář. Pak slyšel Boha mluvit (Ez 1,28). Na tuto scénu navazuje náš oddíl. Bůh musel nejprve zemdleného proroka pozvednout. Hospodin to učinil tak, že proroka oslovil a řekl mu, aby vstal. Společně s Božím slovem zapůsobil Duch Boží, který do Ezechiele vstoupil a zvedl ho na nohy. Svým slovem a svým Duchem jistě dokáže Bůh pozvednout i nás, kdykoliv to potřebujeme.

Zajímavé je, že jméno Ezechiel se v celé knize vyskytuje pouze dvakrát (Ez 1,3; 24,24). V obou případech se o Ezechielovi mluví ve třetí osobě. V celé knize Hospodin proroka nikdy neoslovuje jeho vlastním jménem. Standardně používá oslovení „lidský synu“, jak vidíme už zde ve verši 1 (viz také Ez 2,3.6.8; Ez 3,1; 4,1). Toto oslovení má patrně zdůraznit prorokovo lidství, které stojí v naprostém kontrastu k Boží vyvýšenosti. Snad mělo napomáhat i prorokově pokoře. Neměl si o sobě myslet více, než se slušelo na člověka (srov. 2K 4,7; 12,7). Tento způsob oslovování by ale také mohl ukazovat na prorokovu kněžskou funkci: Ezechiel nestojí před Bohem sám za sebe, ale je zástupcem lidí, ba přímo lidstva. Bůh jeho prostřednictvím mluví k lidem.

2. Boží posel (Ez 2,3-5)

Pravý prorok je Božím poslem. Bůh ho poslal. Prorok nemluví svoje slova; ani si sám neusmyslel, že bude prorokem. Bůh ho POSLAL. Vlastně každý pravý Boží služebník je Bohem poslán (srov. 1K 12,11). Církev je poslána do tohoto světa. Není tu sama za sebe, ale má získávat učedníky Ježíši Kristu (viz Mt 28,19-20). I lidé, kteří jsou nástroji obnovy církve, jsou vždy posláni Bohem, Duchem sv.

A tak i Ezechiel byl poslán. Byl poslán k izraelským synům. Důraz je položen na jejich vzpurnost vůči Bohu. Hospodin byl jejich právoplatným králem, oni se však proti němu vzepřeli. Nechtěli být jeho poddanými. Bůh dobře věděl, ke komu Ezechiele poslal.

Ezechielovou odpovědností bylo věrně vyřídit Boží slovo. To je odpovědnost všech, kteří mají být prorockými hlasy, všech, kteří mají druhým přinášet Boží slovo. Prorok se za své posluchače nerozhoduje. Věrně jim sděluje Boží poselství. Je ale na nich, co s Božím slovem udělají. Prorok má být ve svém poslání věrný bez ohledu na úspěšnost. Ať už ho Izraelité poslechnou nebo ne, má jim vyřídit Boží slovo. Až se předpověděné události naplní, poznají, že mezi sebou skutečně měli proroka - pravého Božího posla.

3. Neboj se! (Ez 2,6-7)

Podobně jako Jeremjáš (srov. Jr 1,17), slyší i Ezechiel výzvu, aby se svých posluchačů nebál. Ezechiel totiž měl, podobně jako Jeremjáš, přinést nejprve nepopulární zvěsti o Božích soudech. To se jeho posluchačům samozřejmě nemohlo líbit. Prorok musel být připraven na pomluvy a odmítání. Slova mohou píchat jako trny. Mohou bodat jako štíři a v tom bodnutí může být jed. Nemůžeme očekávat, že ve službě Kristu taková bodnutí nezakusíme. Ale nemusí nás zničit (srov. 2Tm 1,7 a L 10,19). Prorok může zakusit i to bodnutí, ale nemusí a nesmí se svých lidí bát. Jim navzdory má věrně vyřídít Boží slovo. Jeho poslušnost a věrnost nemá být závislá na reakci posluchačů. Má mu jít především o to, aby se líbil Bohu. A totéž platí i pro každého, kdo je nositelem Božího slova v současnosti.

4. Přijetí Božího slova (Ez 2,8-3,3)

Zásadní bylo, aby prorok nebyl vzpurný jako zbytek lidu. Má-li být někdo prorockým hlasem, pak musí být sám vůči Bohu naprosto otevřený.

Hospodin rozvinul před prorokem svitek, popsáný z obou stran. Svitek evidentně obsahoval zvěst Božích soudů. Proto ty žalozpěvy, lkání a bédování. Svítky se obvykle popisovaly jen z jedné strany. Svitek popsáný z obou stran ukazuje na totální, naprostý, soud. Motiv svitku, popsáného z obou stran se objevuje též ve Zj 5,1.

Ezechiel má přijmout Boží slovo tím, že podáváný svitek sní. Boží slovo tak má naplnit jeho nitro. Má nejprve sám Boží slovo plně přijmout a strávit. O snědení Božího slova mluví také Jeremjáš (Jr 15,16). Když Ezechiel svitek snědl, byl v jeho ústech sladký (srov. Ž 19,11 a 119,103). Ve Zjevení čteme o tom, jak byl Jan vyzván, aby snědl svitek s Božími prorocstvími (viz Zj 10,8-11). I pro něj byl tehdy svitek sladký V žaludku mu však zhořkl.

Máme-li my předávat druhým Boží slovo, musíme ho nejdříve sami plně přijmout. A když nás Duch svatý k Božím slovům inspiroje, může to být i pro nás sladké.

5. Posilnění proroka (Ez 3,4-9)

Ve verši 6 Hospodin poněkud jízlivě poznamenává, že lidé mluvící cizí řečí by proroka uposlechli spíš, než jeho krajané (srov. Mt 11,21). Bude mluvit jejich jazykem a přece si s nimi nebude rozumět. Oni totiž nechtějí poslechnout. Mají svoji tvrdou hlavu - svoje „tvrdé čelo“ a „zatvrzelé srdce“ (v. 7 ČEP). „Nikdo není tak hluchý jako osoba, která nechce slyšet.“ („There is none so deaf as the person who does not want to hear.”¹)

Ve verších 7-9 máme v hebrejském textu slovní hříčky se slovem „silný“ (H. CHAZAQ - silný; CH-Z-Q - být silný, posilnit). Kořen tohoto slova se vyskytuje rovněž ve jménu proroka (J^cCHEZQEL - Bůh posiluje, ať Bůh posiluje). Izraelité jsou doslova „silní čelem“ (H. CHIZQEJ MECACH, v. 7). A tak Hospodin dává prorokovi „tvář tvou silnou“ (H. PANECHA CHAZAQIM, v. 8), a „čelo tvé silné“ (H. MICCHACHA CHAZAQ, v. 8). Hospodin dokonce proroku dává čelo jako křemen a „silnější než oblázek“ (H. CHAZAQ MICCOR, v. 9). Bůh učiní proroka stejně silným a pevným, jako jsou jeho posluchači. Vlastně tak skrze Ezechiele projeví svoji vlastní pevnost a neústupnost. Bůh se nebude měnit podle přání lidí. A na jeho slova vždycky dojde. I křesťan může být člověkem přirozeně bojácným a nesmělým. Bůh ho však skrze svého Ducha dokáže učinit stejně odolným jako ten nejtvrďší kámen (srov. 2Tm 1,7).

¹ Allen, L. C. (1994). *Ezekiel 1-19* (Vol. 28, p. 42). Dallas: Word, Incorporated.